

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius, Museum Tusulanum, 1986, s. 20. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639967731504/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

Biehl tillader sig at kombinere det intellektuelle og kunstneriske med det humoristiske. Det er højt spil, som forudsætter en vis portion tillid fra læseren. Den kan man ikke sige, at hun har fået. Bülow har naturligvis kunnet goutere hendes fortællinger. De mange københavnere, der i sin tid måtte leve med hende og hinanden, ligeså. Men for os i dag er det langt sværere at konfronteres med den bramfri selvsikkerhed, hendes slagkraft beror på. Man skal kende klovnens for at kunne se vitsen. Og klovnens er ikke spor sjov uden for sit kendte publikum.

Her spiller det en rolle, at Biehl var kvindelig forfatter i stedet for mandlig. Der er kun få kvindelige klovner i det borgerlige selskab. For det første, fordi de oftest er påhæng til en gruppe mænd, der allerede har kronet klovnens blandt sig. For det andet, fordi de ville have lavet nogle andre klovnenumre. Kvinder i faste grupper derimod, har altid deres klovner, hvad enten de mødes på arbejdspladsen, strikkeklub, privat eller politisk. En mand, der tilfældigt bryder ind et sådant sted, vil muligvis dæmpe latterbrølet til en fnisen, men han vil sjældent kunne grine med. Han kender hverken klovnens eller klovnens numre.

Biehl er næsten udelukkende blevet læst og vurderet af mandlige kritikere. Hvor positive de end har været, har ingen kaldt hende vittig. Det skyldes nok ikke engang, at de har vidst, at hun var kvinde. Havde hun udgivet under mandligt pseudonym, var hun næppe heller blevet kåret som sin tids Gustav Wied. Grov satire er ikke hendes våben, men hun har en giftig tunge, som hun bruger diskret og ligeså dræbende. Selvfølgelig må nogle af hendes mandlige bedømmere have opdaget det, men de synes åbenbart bare ikke om den. En besynderlig undtagelse er måske netop Johannes Mulvad, som udover at reagere vredt på nogle af hendes påstande, må formodes at lægge et element af anerkendelse i sit angreb, når